

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 023378 17 Kž

Datum donošenja: 26.05.2017. godine

Datum otpremanja: 05.06.2017. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu: sudija Hilmo Vučinić, predsjednik vijeća

sudija Meddžida Kreso, član vijeća

sudija Senadin Begtašević, član vijeća

**PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv**

ASMIRA HASKIĆA

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Miroslav D. Marković

Branilac optuženog:

Advokat Ramo Ajkić

SADRŽAJ:

O B R A Z L O Ž E N J E	4
I. TOK POSTUPKA.....	4
II. OPŠTA PITANJA.....	5
III. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ASMIRA HASKIĆA.....	6
A. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 298. ZKP BIH: POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA	6
B. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI I ODUZIMANJU IMOVINSKE KORISTI	10

Broj: S1 2 K 023378 17 Kž

Sarajevo, 26.05.2017. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela II za organizirani kriminal, privredni kriminal i korupciju, sastavljenom od sudije Hilma Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Meddžide Kreso i Senadina Begtaševića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Sanje Salčić-Sabljica, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Asmira Haskića, zbog krivičnog djela Porezna utaja ili prevara iz člana 210. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući o žalbi branioca optuženog Asmira Haskića, advokata Rame Ajkića od 18.04.2017. godine, dopunjenoj dana 25.04.2017. godine, a koja je žalba izjavljena protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 2 K 023378 17 K od 27.03.2017. godine, nakon javne sjednice Apelacionog vijeća održane u prisustvu optuženog Asmira Haskića i njegovog branioca, advokata Rame Ajkića, te u odsustvu uredno obaviještenog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine (Tužilaštva), Miroslava D. Markovića, na osnovu člana 310. stav 1., u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), dana 26.05.2017. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Odbija se, kao neosnovana, žalba branioca optuženog Asmira Haskića, advokata Rame Ajkića od 18.04.2017. godine, dopunjena dana 25.04.2017. godine i presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 023378 17 K od 27.03.2017. godine potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. TOK POSTUPKA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 2 K 023378 17 K od 27.03.2017. godine je optuženi Asmir Haskić oglašen krivim da je radnjama opisanim u izreci pobijane presude počinio krivično djelo Porezna utaja ili prevara iz člana 210. stav 1. KZ BiH, pa mu je prvostepeni sud, a na osnovu navedene zakonske odredbe, uz primjenu članova 48., 58. i 59. KZ BiH, izrekao uslovnu osudu, kojom je optuženom utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno određeno da se utvrđena kazna neće izvršiti ako optuženi u roku od 3 (tri) godine od dana pravosnažnosti presude ne počinu novo krivično djelo.

2. Na osnovu članova 110. i 111. KZ BiH, primjenom iste presude od optuženog je oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim djelom u iznosu od 44.488,60 KM, koju je optuženi dužan platiti u roku od 1 (jedne) godine od dana pravosnažnosti ove presude. Istom presudom je određeno da će, u slučaju da optuženi ne isplati gore navedeni novčani iznos u ostavljenom roku, Sud, u skladu sa članovima 60. stav 1. i 63. stav 1. KZ BiH, opozvati izrečenu uslovnu osudu i izreći izvršenje utvrđene kazne zatvora.

3. Na kraju, primjenom odredbe člana 188. stav 1. ZKP BiH, presudom je optuženi obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka, u ukupnom iznosu od 600,00 KM, i to 500,00 KM na ime troškova Tužilaštva za izvršeno vještačenje, te sudskog paušala u iznosu od 100,00 KM, u roku od 30 (trideset) dana od dana pravosnažnosti presude.

4. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavilo branilac optuženog Asmira Haskića, advokat Ramo Ajkić, zbog povrede krivičnog zakona i odluke o imovinskopravnom zahtjevu, sa prijedlogom da Apelaciono vijeće žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači i optuženog oslobodi od obaveze plaćanja imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, te da s tim u vezi ne opozove izrečenu uslovnu osudu, ako optuženi ne uplati navedeni novčani iznos.

5. Tužilaštvo u ostavljenom roku nije dostavilo pismeni odgovor na izjavljenu žalbu.

6. Na sjednici Apelacionog vijeća koja je, na osnovu člana 304. ZKP BiH, održana dana 26.05.2017. godine u prisustvu optuženog Asmira Haskića i njegovog

branioca, advokata Rame Ajkića, te u odsustvu uredno obaviještenog tužioca Tužilaštva, Miroslava D. Markovića, branilac optuženog je ukratko izložio pismeno podnesenu žalbu i ostao kod svih iznesenih žalbenih navoda i prijedloga iznesenih u pisanoj žalbi, pri čemu je dodao da su odluke Uprave za indirektno oporezivanje (UINO BiH) *res iudicata*, kao i da u optužnici nije stavljen prijedlog za oduzimanje imovinske koristi.

7. Optuženi se na održanoj sjednici u cjelosti saglasio sa iznesenim navodima svog branioca.

8. U dodatnom izlaganju, na upit predsjednika Vijeća, branilac optuženog je naveo da je započeta prinudna naplata protivpravne imovinske koristi, te da ne raspolaže s podatkom da li je jedan dio protivpravne imovinske koristi uplaćen. U vezi s tim, optuženi je u dodatnom izlaganju, na upit predsjednika Vijeća, naveo da mu nije poznato da li je prinudna naplata rezultirala oduzimanjem imovine.

9. Apelaciono vijeće je, u skladu sa odredbom člana 306. ZKP BiH, ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora, te je na temelju tako izvršene ocjene donijelo odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

II. OPŠTA PITANJA

10. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće napominje da je obaveza žaliooca, u skladu sa odredbom člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, da u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

11. Budući da Apelaciono vijeće na osnovu odredbe člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude.

12. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku

prvostepenog postupka, bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega Apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore *prima facie* odbija kao neosnovane.

III. ŽALBA BRANIOCA OPTUŽENOG ASMIRA HASKIĆA

A. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 298. ZKP BiH: POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA

13. U kontekstu ovog prigovora žalbom se navodi da je prvostepena presuda u dijelu kojom se od optuženog oduzima imovinska korist pribavljena krivičnim djelom nepravilna i nezakonita, prije svega iz razloga što je utvrđeni iznos od 44.488,60 KM, koji se odnosi na neplaćanje PDV-a od strane pravnog lica „Shaggy“ d.o.o. Vitez, prema Zakonu o postupku indirektnog oporezivanja BiH, obavezno da plati ovo pravno lice, a ne optuženi. Ova obaveza nedvojbeno proizilazi, kako se to žalbom konstatuje, i iz dokaza Tužilaštva, i to: rješenja UINO BiH broj: 04/5-2/II-17-UP-312-2/16 od 30.03.2016. godine, kojim je utvrđeno da ako obveznik indirektnih poreza (pravno lice „Shaggy“ d.o.o. Vitez) ne izmiri obavezu u roku, naplata će se izvršiti prinudnim putem, stoga radi se o *res iudicata*, što je zanemario prvostepeni sud prilikom odlučivanja. Stoga, žalbom se zaključuje da se u dvostrukom iznosu naplaćuje sporni iznos PDV-a, što je apsolutno neosnovano i nezakonito, te je na taj način povrijeđen KZ BiH na štetu optuženog.

14. Konačno, žalbom se predlaže da Apelaciono vijeće uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači i optuženog oslobodi od obaveze plaćanja imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela, te s tim u vezi ne opozove izrečenu uslovnu osudu, ako optuženi ne uplati navedeni iznos na ime imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela.

15. U dopuni žalbe dostavljena je potvrda Privredne banke Sarajevo broj: 04-8-254/17 od 24.04.2017. godine, kojom se, prema stavu žalbe, potvrđuje da je UINO BiH izdala nalog 26.05.2016. godine za prinudnu naplatu PDV-a sa transakcijskog računa pravnog lica „Shaggy“ d.o.o. Vitez u iznosu od 44.488,00 KM.

16. Prije svega, Vijeće na ovom mjestu konstatuje da povreda krivičnog zakona iz člana

298. tačka e) ZKP BiH postoji ako je krivični zakon povrijeđen u pitanju da li je odlukom o kazni ili uvjetnoj osudi, odnosno odlukom o mjeri sigurnosti ili o **oduzimanju imovinske koristi prekoračeno ovlaštenje koje Sud ima po zakonu.**

17. Slijedom žalbenih prigovora, Vijeće cijeni da u pobijanoj presudi nije sadržana povreda krivičnog zakona na koju se žalbom ukazuje, odnosno da odlukom o oduzimanju imovinske koristi nije prekoračeno ovlaštenje koje Sud ima po zakonu, s obzirom da je prvostepeni sud pravilnom primjenom zakona donio odluku o oduzimanju imovinske koristi.

18. U tom kontekstu, Vijeće na prvom mjestu nalazi da je optuženi prvostepenom presudom oglašen krivim za radnje naznačene u izreci iste presude, a nakon što je prethodno prihvaćena njegova izjava o priznanju krivice. U vezi s tim, iz stanja u spisu proizilazi da je prilikom razmatranja izjave o priznanju krivice optuženog, a kako se konstatuje u pobijanoj presudi, prvostepeni sud provjerio ispunjenost zakonom kumulativno predviđenih elemenata iz člana 230. stav 1. ZKP BiH, te je u tom smislu prvostepeni sud našao da je optuženi izjavu o priznanju krivice dao dobrovoljno, svjesno i sa razumijevanjem, da je razumio da se odriče prava na suđenje, te da je **svjestan posljedica vezanih za eventualne odluke** o imovinskopravnom zahtjevu, **imovinskoj koristi** i troškovima krivičnog postupka, pri čemu je prvostepeni sud ocijenio da postoji dovoljno dokaza o krivici optuženog. Pritom, Vijeće cijeni da je optuženi imao i stručnu pomoć branioca tokom postupka, a koji branilac je bio prisutan i prilikom održanog ročišta za razmatranje izjave o priznanju krivice.

19. Suprotno žalbenim prigovorima o nezakonitosti i nepravilnosti odluke prvostepenog suda u pogledu izricanja mjere oduzimanja imovinske koristi od optuženog, Apelaciono vijeće nalazi da je odluka prvostepenog suda o oduzimanju imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom donesena pravilnom primjenom imperativnih odredbi (*ius cogens*) KZ BiH.

20. S tim u vezi, Vijeće cijeni da je odredbom člana 110. KZ BiH kao opšte načelo propisano da niko ne može zadržati imovinsku korist pribavljenu krivičnom djelom, te je odredbom stava 2. istog člana postulirano i da će se korist iz stava 1. ovog člana oduzeti sudskom odlukom kojom je utvrđeno da je krivično djelo učinjeno, pod uslovima propisanim ovim zakonom. Dakle, da bi se izrekla mjera oduzimanja imovinske koristi

prethodno je potrebno utvrditi osnov oduzimanja, koji se sastoji u utvrđenju izvršenja krivičnog djela i činjenici da je imovinska korist¹ ostvarena.

21. Iako se tačno žalbom ukazuje da u konkretnom slučaju tužilac u optužnici nije stavio prijedlog za oduzimanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, Vijeće nalazi da propust Tužilaštva u tom pravcu ne oslobađa Sud obaveze utvrđivanja imovinske koristi. Naime, kada su ispunjeni uslovi iz člana 110. stav 2. KZ BiH, Sud je dužan, *ex officio*, nezavisno od toga da li je postojao takav prijedlog tužioca, odlukom kojom je utvrđeno učinjenje krivičnog djela izreći mjeru oduzimanja imovinske koristi pribavljene tim krivičnim djelom.

22. Primjenjujući naprijed navedene odredbe na okolnosti konkretnog slučaja, to jasno proizilazi da su bili ispunjeni uslovi za oduzimanje imovinske koristi, s obzirom da je utvrđeno izvršenje krivičnog djela od strane optuženog (imajući u vidu da je prethodno od strane Tužilaštva prezentovano dovoljno dokaza koji upućuju na zaključak da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, te da je optuženi priznao krivicu da je počinio predmetno krivično djelo na način opisan u potvrđenoj optužnici), kao i da je u konkretnom slučaju na osnovu dostavljenih dokaza utvrđeno da je krivičnim djelom ostvarena imovinska korist (koja u konkretnom slučaju odgovara iznosu utajenog PDV-a u visini od 44.488,60 KM).

23. S obzirom da je na osnovu dostavljenih dokaza utvrđeno da je optuženi u vrijeme počinjenja krivičnog djela bio jedini osnivač i direktor bez ograničenja ovlaštenja u okviru registrovanih djelatnosti u odnosu na pravno lice „SHAGGY“ doo Vitez, te poslovne jedinice ovog pravnog lica PJ 1 kao rukovodilac podružnice², to je, suprotno prigovorima žalbe, pravilna odluka prvostepenog suda o oduzimanju imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela od optuženog, s obzirom da je isti predmetno krivično djelo počinio u svojstvu odgovorne osobe ovog pravnog lica, a pritom imajući u vidu da isti, kao odgovorna osoba, shodno odredbi člana 276. stav 1., u vezi sa članovima 347., 310., 23. i 24. Zakona o privrednim društvima, kao takav ne samo rukovodi upravom i poslovanjem firme, zastupa je i predstavlja, nego i odgovara za zakonitost njenog rada i poslovanja, a što podrazumijeva i izvršenje svih društvenih obaveza propisanih zakonodavstvom BiH, te

¹ Opšteprihvaćeno je stajalište da je imovinska korist pribavljena krivičnim djelom svako uvećanje imovine ili sprječavanje smanjenja imovine do kojeg je došlo učinjenjem krivičnog djela, odnosno da se radi o svoj imovini stečenoj učinjenjem krivičnog djela ili proisteklom iz činjenja krivičnog djela.

² Što posebno proizilazi iz dokaza DT-13- Rješenje o izmjenama podataka Općinskog suda u Travniku od 14.10.2015. godine

u skladu s tim i pružanje odgovarajućih podataka o stečenim oporezivim prihodima i o drugim činjenicama koje su od utjecaja na utvrđenje poreznih obaveza.

24. Na ovakav zaključak upućuje i odredba člana 111. stav 1. ZKP BiH, kojom je u relevantnom dijelu regulisano da će se **od učinioca** oduzeti novac, predmeti od vrijednosti i svaka druga imovinska korist koja je pribavljena krivičnim djelom, a ako oduzimanje nije moguće, učinitelj će se obavezati na isplatu novčanog iznosa srazmjernog pribavljenoj imovinskoj koristi, zbog čega je neosnovano pozivanje žalbe na odredbe Zakona o postupku indirektnog oporezivanja, s obzirom da je ovim zakonom, koji primjenjuje UINO BiH pri postupku utvrđivanja, naplate i kontrole indirektnih poreza i poreznih prekršaja, na drugačiji način propisan krug lica koja podliježu plaćanju indirektnog poreza.

25. Iako je tačno je da je u rješenju UINO BiH broj: 04/5-2/II-17-UP-312-2/16 od 30.03.2016. godine³, na koje se žalba poziva, naznačeno da se utvrđuje razrez indirektnih poreza za obveznika „Shaggy“ d.o.o. Vitez u iznosu od 44.488 KM, te da je istim rješenjem određeno da ako obveznik indirektnih poreza iz tačke I dispozitiva rješenja ne izmiri svoju obavezu, naplata duga izvršit će se prinudnim putem, Vijeće nalazi da žalba, na kojoj je ležao teret dokazivanja svojih tvrdnji u tom pravcu, nije dokazala da je i izvršena prinudna naplata duga na ime razreza indirektnih poreza.

26. U tom smislu, Vijeće cijeni da je odbrana uz dopunu žalbe dostavila Potvrdu Privredne banke Sarajevo broj: 04-8-2-549/17 od 24.04.2017. godine, u kojoj je navedeno da je, uvidom u evidenciju kojom raspolaže ova banka, utvrđeno da je po transakcijskom računu „Shaggy“ d.o.o. Vitez broj: 101-180-00579542-47 dana 27.07.2016. godine evidentirana obustava transakcija po osnovu rješenja broj: 02/6-2/II-16-92-3058-5/16 UINO u iznosu od 95.476,59 KM (osnovni dug), a koje uključuje neplaćeni PDV u iznosu od 44.488,00 KM, u skladu sa nalogom za prinudnu naplatu broj: 02/6-2/II-16-90-3290/16 UINO od 26.05.2016. godine.

27. Imajući u vidu sadržaj navedene potvrde, to je jasno da iz iste ne proizilazi zaključak da je pravno lice u cjelosti izmirilo obavezu po osnovu neplaćenog PDV-a, jer je samo naznačeno da je „evidentirana obustava transakcija“. Pritom, Vijeće cijeni da ni sam optuženi, a ni njegov branilac, na sjednici Apelacionog vijeća održanoj povodom ove žalbe nisu mogli precizirati da li je prinudna naplata rezultirala oduzimanjem imovine,

³ DT-15

odnosno uplatom utajenog PDV-a, zbog čega ovi žalbeni prigovori, usljed opisanih nedostataka, nisu mogli ishoditi drugačiju odluku ovog Vijeća.

28. Suprotno žalbenim prigovorima, Vijeće cijeni da naprijed označeno rješenje UINO BiH od 30.03.2016. godine ne predstavlja *res iudicata* prilikom utvrđivanja subjekta obaveze plaćanja imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela, s obzirom da zaključci nadležnih organa iz upravnog postupka ne obavezuju Sud prilikom donošenja zaključaka o pravnim pitanjima u krivičnom postupku, a sve imajući u vidu i načelo slobodne ocjene dokaza, propisano odredbom člana 15. ZKP BiH, prema kome pravo Suda, Tužioca i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da ocjenjuju postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano, ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima, odnosno cijeneći da je sud u izvođenju dokaza samostalan i nadležan da utvrđuje sve okolnosti koje su od značaja za uspješno okončanje krivičnog postupka.

29. Iz gore navedenih razloga, žalbeni prigovori odbrane u ovom pogledu se ukazuju kao neosnovani, te se u cjelosti odbijaju.

B. OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 300. ZKP BIH: ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI I ODUZIMANJU IMOVINSKE KORISTI

30. Iako žalba nije izjavljena zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, ovo Vijeće je cijeno da je žalba, između ostalog, izjavljena i zbog ovog žalbenog osnova, jer je prvostepena presuda žalbom pobijana zbog povrede krivičnog zakona, a sve imajući u vidu tekst odredbe člana 308. ZKP BiH, prema kojoj žalba zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ili zbog povrede krivičnog zakona podnesena u korist optuženog sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i o oduzimanju imovinske koristi. Stoga, imajući u vidu naprijed navedenu zakonsku odredbu, ovo Vijeće je *ex officio* ispitalo opravdanost odluke prvostepenog suda o krivičnopravnoj sankciji.

31. U pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, Apelaciono vijeće naglašava da prvostepeni sud ima široko diskreciono pravo u utvrđivanju odgovarajuće kazne, pošto je u takvoj poziciji da najbolje može odmjeriti i ocjeniti dokaze izvedene na glavnom pretresu. Shodno tome, Apelaciono vijeće neće remetiti analizu prvostepenog suda o otežavajućim i olakšavajućim okolnostima, kao ni težinu koja je data tim okolnostima, osim ako

podnosilac žalbe ne pokaže da je pretresno vijeće zloupotrijebilo svoje široko diskreciono pravo. Naime, podnosilac žalbe mora pokazati da je prvostepeni sud dao težinu nebitnim i irelevantnim pitanjima, da nije dao težinu ili dovoljno težine relevantnim pitanjima, da je napravio očiglednu grešku u odnosu na činjenice na koje je primijenio svoje diskreciono pravo ili da je odluka bila u tolikoj mjeri neopravdana, ili jednostavno nepravedna, da Apelaciono vijeće može izvesti zaključak da prvostepeni sud nije koristio svoje diskreciono pravo na primjeren način. Apelaciono vijeće takođe uzima u obzir da prvostepeni sud nije obavezan da posebno obrazlaže svaku otežavajuću i olakšavajuću okolnost, pa ako je Apelaciono vijeće uvjerenjeno da je prvostepeni sud razmatrao te okolnosti, ono neće izvesti zaključak da je prvostepeni sud zloupotrijebio svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne.

32. U tom kontekstu, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeni sud ispravno od olakšavajućih okolnosti na strani optuženog cijenio činjenicu priznanja izvršenja krivičnog djela od strane optuženog na samom početku krivičnog postupka, što je doprinijelo bržem i efikasnijem okončanju krivičnog postupka i smanjenju troškova, neosuđivanost optuženog⁴, korektno držanje optuženog pred Sudom, te mlađu starosnu dob optuženog u vrijeme izvršenja djela, kao i tokom trajanja postupka. Nasuprot tome, prvostepeni sud nije našao otežavajućih okolnosti na strani optuženog.

33. Imajući u vidu naprijed navedene okolnosti, kao i propisanu krivičnopravnu sankciju za navedeno djelo (kazna zatvora u trajanju od 6 mjeseci do 5 godina), to je pravilna odluka prvostepenog suda u pogledu izrečene krivičnopravne sankcije (uslovna osuda sa utvrđenom kaznom zatvora u trajanju od 1 godine i rokom provjeravanja od 3 godine od dana pravosnažnosti presude), te je izrečena krivičnopravna sankcija, i po ocjeni ovog Vijeća, srazmjerna težini krivičnog djela i stepenu krivice optuženog, pa će se istom ostvariti ciljevi generalne i specijalne prevencije.

34. Cijeneći da je odredbom člana 60. stav 1. KZ BiH regulisano da Sud u uslovnoj osudi može odrediti ispunjavanje određenih obaveza, a među njima i vraćanje imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, te nalazeći da je odredbom člana 63. KZ BiH regulisano pitanje opoziva uslovne osude zbog neispunjenja izrečenih obaveza, to je pravilno prvostepeni sud odredio opoziv uslovne osude u slučaju da optuženi ne isplati

⁴ Kako se to konstatuje u prvostepenoj presudi, optuženi je naveo da je neosuđivan i da se protiv njega ne vodi drugi krivični postupak, dok tužilac na navedenu okolnost nije uložio izvod iz kaznene evidencije kao dokaz iz kojeg bi proizlazilo drugačije stanje, niti je najipšto ukazao.

iznos imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom u ostavljenom roku od jedne godine od dana pravosnažnosti presude. Pritom, Vijeće primjećuje da u slučaju nemogućnosti ispunjavanja izrečene obaveze, shodno odredbi člana 63. stav 2. KZ BiH, sud može produžiti rok za ispunjenje te obaveze ili je zamijeniti drugom odgovarajućom obavezom predviđenom krivičnim zakonodavstvom BiH ili može osuđenog osloboditi ispunjenja izrečene obaveze.

35. Nadalje, Vijeće ističe da, iako žalba zbog povrede krivičnog zakona podnesena u korist optuženog, shodno odredbi člana 308. ZKP BiH, sadrži u sebi i žalbu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i o oduzimanju imovinske koristi, nije našlo potrebnim razmatrati prigovore u pogledu oduzimanju imovinske koristi i u kontekstu žalbenog osnova iz člana 300. stav 2. ZKP BiH, s obzirom da je zaključilo da je u konkretnom slučaju pravilno donesena odluka o oduzimanju imovinske koristi pribavljene izvršenjem krivičnog djela od optuženog, što je obrazloženo u okviru žalbenog prigovora povrede krivičnog zakona.

36. Na kraju, iako je u uvodu žalbe naznačeno da je ista podnesena i zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu, Vijeće uvidom u sadržaj same žalbe nalazi da nije podnesena zbog ovog osnova, a niti je u ovom krivičnom predmetu odlučivano o imovinskopravnom zahtjevu, s obzirom da isti nije ni postavljen.

37. Slijedom navedenog, a nalazeći da ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, na temelju odredbe člana 313. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Pravni savjetnik-asistent

SUDIJA

Sanja Salčić-Sabljica

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.